

حرفتهای انجام شده توسط سازمانهای بین المللی

سازمان بین المللی کار^۱ و سازمان بهداشت جهانی^۲

در سال ۲۰۰۶ هر دو سازمان بین المللی کار و بهداشت جهانی متوجه خطرات جهانی آزیست شدند و در ماه ژوئن در کنفرانس عمومی سازمان بین المللی کار راه حلی در رابطه با مشکل آزیست با این مضمون ارایه شد:

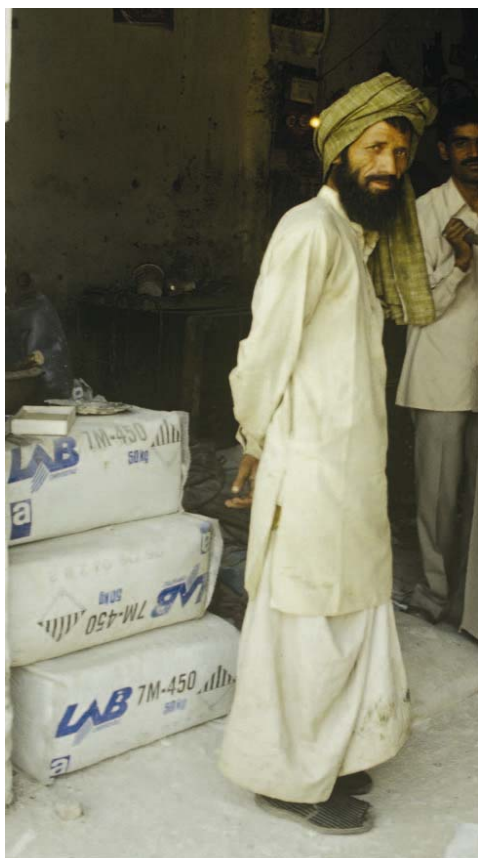
"با در نظر گرفتن اینکه تمامی انواع آزیست از جمله کریزوتایل در طبقه بندی آژانس بین المللی تحقیقات بر روی سرطان و طبقه بندی برنامه بین المللی مواد شیمیایی (یک برنامه مشترک بین سازمان بین المللی کار و سازمان بهداشت جهانی و برنامه محیطی سازمان ملل) جزء مواد سرطانزا طبقه بندی می شوند باید این زنگ خطر را به صدا درآوریم که سالیانه حدودا صدهزار کارگر از بیماریهای ناشی از مواجهه با آزیست جان خود را از دست می دهند. قطع کامل مصرف آزیست در آینده و شناسایی و حل مشکلات ناشی از آزیستی که قبلا در جاهای مختلف به کار رفته است موثرترین راه برای حفاظت کارگران در مواجهه با آزیست و پیش گیری از بیماریها و مرگومیر ناشی از آن در آینده است." [۸۴]

در اکتبر ۲۰۰۶ سازمان بهداشت جهانی سیاستهای این سازمان را در خصوص ریشه کنی بیماریهای مرتبط با آزیست منتشر کرد که تائید کننده راه حل های ارائه شده توسط سازمان بین المللی کار برای آزیست در سال ۲۰۰۶ بود. در این اعلامیه سازمان بهداشت جهانی با تاکید بر موارد زیر خواستار منع مصرف جهانی آزیست شد:

- ۱- همه انواع آزیست باعث بیماری آزیستوز، مزوتلیوما و سرطان ریه می شوند.
- ۲- جایگزین هایی بی خطرتر و بی ضررتری وجود دارند.
- ۳- کنترل مواجهات کارگران و مصرف کنندگان آزیست بسیار دشوار بوده و مصرف ایمن آزیست هزینه بسیار دارد.

براین اساس چون شواهدی دال بر وجود آستانه مشخص برای اثرات سرطانزایی آزیست وجود ندارد و افزایش بروز سرطان حتی در جوامعی که با مقادیر بسیار کم این ماده مواجهه داشته‌اند نیز دیده شده است بهترین راه برای ریشه‌کنی بیماریهای مرتبط با آزیست، توقف مصرف همه انواع آن است .

تداوم مصرف محصولات آزیست سیمان در صنعت ساختمان‌سازی موضوع مهمی است زیرا تعداد کارگران ساختمانی بسیار زیاد و کنترل مواجهه بسیار مشکل است. موادی که قبلاً در این صنعت به کار رفته‌اند ممکن است تخریب شده و خطراتی را برای افرادی که عملیات تخریب، نگهداری یا حمل این مواد را انجام می‌دهند ایجاد نمایند. در همه موارد مصرف آزیست می‌توان این ماده را با موادی که خطر کمتری برای سلامتی دارند و یا حتی بی‌خطرند جایگزین کرد [۸۵].

سازمان بهداشت جهانی در حال حاضر فعالیت در مورد آزیست را بر مبنای سیاست پیشگیری اولیه از خطرات محیطی برای سلامت عمومی افزایش داده است. مداخلات در جهت ریشه‌کنی بیماریهای مرتبط با آزیست توسط کشورهای عضو، از سوی این سازمان حمایت و تقویت می‌شود. دکتر ایوان‌دی‌ایوانف^۱ که یک متخصص سلامت شغلی عضو سازمان بهداشت جهانی است می‌گوید: "آزیست مهمترین سرطانزای شغلی است که مسئول پنجاه و چهار درصد از تمامی مرگ و میرهای ناشی از سرطانهای شغلی می‌باشد." تخمین ما این است که در حال حاضر ۱۲۴ میلیون نفر در جهان در معرض مواجهه با آزیست و در خطر ابتلا به بیماریهای مرتبط با آزیست هستند. بخش قابل

توجهی از این افراد در معرض خطر (حدوداً ۶۶ میلیون نفر) در کشورهای آسیایی خصوصاً در نواحی غربی اقیانوس آرام زندگی می‌کنند. این بیماریها مرگ و میر بالایی دارند و به درمانهای پزشکی پاسخ نمی‌دهند."

تا ماه ژوئن سال ۲۰۰۶ بیست و سه درصد کشورهای عضو سازمان بهداشت جهانی یا مصرف کریزوتایل را منع کرده یا قصد منع مصرف آنرا داشته‌اند [۸۶]، چهل و یک درصد از کشورها مصرف آن را منع نکرده‌اند ولی گزارشی از تجارت آزیست در این کشورها وجود ندارد و سی و شش درصد هنوز به واردات، مصرف و صادرات آزیست و محصولات حاوی آزیست ادامه می‌دهند. بزرگترین مصرف‌کنندگان آزیست کشورهای در حال توسعه هستند که از کریزوتایل در محصولات سیمان استفاده می‌کنند. سازمان بهداشت جهانی برای اینکه به اهداف خود دست پیدا کند با سایر سازمانهای بین‌المللی، NGOها و کشورهای عضو در این زمینه همکاری می‌کند سازمان بهداشت جهانی به کشورها توصیه می‌کند تا:

- مصرف آزیست را متوقف کنند.
- راههایی را به کار گیرند تا از مواجهه هنگام کار با آزیست و برداشت آزیست از ساختمانها اجتناب شود.
- اطلاعات مربوط به جایگزینی آزیست با موادی خطرتر را تهیه کنند و مکانیسمهای تکنیکال و اقتصادی تعیبه نمایند تا صنایع را به حرکت به سوی تکنولوژیهای بی‌خطرتر و بدون آزیست تشویق نمایند.
- تشخیص، درمان، بازتوانی پزشکی و اجتماعی و گرفتن غرامت را برای کسانی که از بیماریهای مرتبط با آزیست رنج می‌برند تسهیل نمایند.
- برای افرادی که در گذشته یا حال با آزیست مواجهه دارند سیستمهای ثبت مواجهه و بیماری مناسب ایجاد کنند.

سازمان ملل متحد

افراد و سازمانهایی که در تجارت آزیست فعالیت می‌کنند تلاشهای سازمان ملل برای کم کردن خطر آزیست در کشورهای مصرف‌کننده را بی‌اثر کرده‌اند. آنها موفق شده‌اند در دو موقعیت از قرار دادن کریزوتایل در لیست کنوانسیون روتردام جلوگیری کنند [۸۷]. آخرین وتوی این پیشنهاد در کنفرانس کشورهای امضاءکننده کنوانسیون روتردام در ۱۰ اکتبر ۲۰۰۶ رخ داد که نمایندگان ۵ درصد از کشورهای عضو با ورود کریزوتایل به این لیست مخالفت کردند [۸۸]. واکنش نمایندگان سازمان ملل و NGOها از یک اظهار تاسف تا برافروخته شدن آلکساندر فولر^۱ عضو سازمان کشاورزی و غذایی ملل متحد متفاوت بود. او از این موضوع که این وتو مبنایی شود تا در آینده سایر مواد شیمیایی که از تجارت خوبی برخوردارند نیز چنین مسیری را طی کنند ابراز نگرانی می‌کرد. آنیتا نورمارک^۲ دبیرکل اتحادیه جهانی کارگران ساختمانی^۳ تاسف خود را از رفتار دیکتاتورانه ذی‌نفعان آزیست اینگونه بیان می‌کند: "آزیست هر ۵ دقیقه یک نفر را می‌کشد، بیشتر از هر سم صنعتی دیگر. اگر این ماده (کریزوتایل) نتواند وارد کنوانسیون روتردام شود از این پس هرکس که درگیر تجارت مواد سمی است می‌داند که چگونه به سادگی می‌تواند تجارت ماده صنعتی کشنده خود را ادامه دهد. تمامی این فرآیند منجر به بی‌اعتباری خواهد شد."

آزیست یکی از اولویتهای هشتمین نشست جامعه مدنی جهانی^۴ بود که در تاریخ سوم و چهارم فوریه ۲۰۰۷ در شهر نایروبی و با سازماندهی برنامه محیطی سازمان ملل^۵ برگزار گردید و در آن ۱۶۰ نماینده از جوامع مدنی ۶۵ کشور حضور داشتند. در واقع این اولین فرصت برای نمایندگان جوامع مدنی بود تا بر تبادل مستقیم اطلاعات و نظرها با دبیر اجرایی UNEP در خصوص مسائلی که باید توسط کشورهای عضو در بیست و چهارمین نشست شورای حکومتی UNEP مطرح شود بپردازند [۸۹].

1- Alexander Fuller

2- Anita Normark

3- BWI

4- Global civil Society Forum (GCSF_8)

5- UNEP

کارگروه شیمیایی (GCSF-8) نیز در مورد آزیست مستنداتی ارائه کرد که در آن بر روی مسایل زیر تاکید شده بود: " UNEP باید درک بهتر از تاثیرات جهانی و منطقه‌ای تمام اشکال و انواع آزیست بر روی سلامت عمومی و سلامت محیط را تقویت کرده و دستورالعمل‌های مشخصی برای عدم مصرف آزیست در سطح جهانی تدوین نماید. ما از کشورهایی که قبلاً مصرف و تولید آزیست را ممنوع کرده‌اند می‌خواهیم تا تجارت آزیست را هم در کشورهایشان متوقف کنند و سیاست‌هایی برای پاک کردن و برداشتن آزیست از ساختارهای قبلی اتخاذ نمایند."

در ابتدای سال ۲۰۰۷ UNEP با همکاری سازمان بهداشت جهانی و سازمان بین‌المللی کار گزارشهای مستند آلودگی آزیست در حین سونامی سال ۲۰۰۴ و دیگر بلاهای طبیعی را پی‌گیری کرد تا به یک استراتژی مشترک در خصوص آزیست دست یابد. متأسفانه این تلاشها از حد صحبت‌های مقدماتی فراتر نرفت و با بیرون رفتن یک عضو کلیدی UNEP تمام جلسات و مباحث در ماه مارس ۲۰۰۷ قطع شد. در این میان عدم جایگزینی این فرد نیز موضوعی است که باید به آن دقت شود. به نظر می‌رسد که آزیست در بین سازمانهای بین‌المللی در حالتی مبهم قرار گرفته است. در حالیکه سازمان بهداشت جهانی و سازمان بین‌المللی کار مسئولیت مشخصی در قبال سلامت عمومی و سلامت شغلی افراد جامعه دارند به نظر می‌رسد موضوع سلامت محیط بدون متولی مانده است. محدوده باریک شرح وظایف دیگر سازمانهای بین‌المللی و توافقیهای چند جانبه که جهت کنترل خطرات آزیست انجام شده مانند استفاده از محصولات آزیست سیمان در ساخت خانه، انباشت مواد و بقایای حاوی آزیست در سطح دنیا و موضوع ایمنی کارگران تخریب کشتی همه و همه ابعاد بی‌توجهی به این مسئله را پیچیده‌تر کرده است [۹۰].

برای محدود کردن مواجهات خطرناک و حمایت از افرادی که از این ماده آسیب دیده‌اند لازم است برنامه‌های ملی آزیست که توسط سازمان‌های بین‌المللی حمایت می‌شوند بصورت ابزار بسیار موثری درآید. در میان مواردی که باید در این برنامه‌ها گنجانده شوند می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

- برنامه‌های آموزشی در خصوص مزوتلیوما و ایجاد سیستم ثبت موارد آن
- شناسایی تمام موارد بیماریهای مرتبط با آزیست ناشی از کار بعنوان بیماری شغلی برای استیفای حقوق کارگران آسیب دیده از آزیست

• توسعه مهارت‌های آنالیز آزیست، تکنیک‌های نمونه‌گیری، کنترل غبار و تمرین کارکردن بدون

خطر

• قانونمند کردن فعالیت صنوفی که در برداشت آزیست و تخریب ساختمانها فعال هستند.

• انجام آنالیزهای هزینه فایده برای محاسبه صدمات مالی که به افراد، جوامع کوچک و کل

جامعه وارد می‌شود.

• فراهم آوردن مکان‌هایی مناسب و تحت نظارت قانون برای جمع‌آوری بقایای آزیست

• دسترسی آسان به اطلاعات در خصوص جایگزین‌های بی‌خطرتر برای آزیست

انجمن‌های متشکل از قربانیان آزیست، فعالین سلامت عمومی و سلامت محیط، NGOها و

حرکت‌های جهانی نیروی کار نقش مهمی را در اجرای استراتژی‌های که از مصرف غلط و نادرست

آزیست جلوگیری می‌کند ایفا می‌نمایند.

نیروی کار در تمام دنیا آزیست را طرد می کند.

نمایندگان گروههای کارگری در سطح دنیا از پوشش (کمپین)^۱ ممنوعیت مصرف آزیست حمایت می کنند و بسیاری از اتحادیه های کارگری در آسیا پاسفیک موضوع منع مصرف آزیست را به عنوان محور فعالیتهای خود قرار داده اند. کنگره اتحادیه های صنفی ژاپن، اتحادیه های صنعتی کره و کنگره اتحادیه های صنعتی استرالیا با همکاری سیاستگذاران ملی سلامت نتایج خوبی در خصوص منع مصرف آزیست و مقررات ایمنی و سلامت بدست آورده اند. گروههای کارگری در سایر کشورهای این ناحیه تا این حد موفق نبوده اند ولی با این وجود متعاقب مطرح شدن سیاست منع مصرف آزیست در اکتبر ۲۰۰۵ در هشتادویکمین کنفرانس بین المللی بورد اجرایی اتحادیه های صنفی آسیا - پاسفیک در مالزی و هجدهمین کنفرانس منطقه ای در فوریه ۲۰۰۵ در نپال، این سیاست بعنوان یکی از محورهای اصلی فعالیتهای کارگری در آسیا مطرح شده است.

طی سالهای ۲۰۰۵ و ۲۰۰۶ فعالیتهای مرتبط با آزیست با انتشار مطالب کمپین منع مصرف آزیست اتحادیه های صنفی، آموزش و ظرفیت سازی و پرورش افراد کلیدی و راه اندازی پروژه های مشترک در بنگلادش، پاکستان، اندونزی و فلیپین ادامه پیدا کرد. در روز جهانی کارگر در سال ۲۰۰۶ اتحادیه های صنفی در سراسر جهان هزینه های انسانی مصرف آزیست را مورد توجه همگان قرار دادند و در نشستهای علمی و تجمعها و تظاهرات

انجام شده بر نتایج منع مصرف آزیست در سطح دنیا تاکید کردند. از آنجایی که محور فعالیتهای کارگری در روز جهانی کار در سال ۲۰۰۷ در مورد کانسره‌های شغلی بود یک بار دیگر اولویت فعالیتهای جهانی در خصوص موضوع آزیست مورد توجه قرار گرفت. در آن روز گزارشی تحت عنوان «کانسره‌های شغلی، راهنمای پیشگیری» به زبانهای انگلیسی، فرانسه، اسپانیولی و روسی توسط فدراسیون بین‌المللی فلزکاران با همکاری ده فدراسیون، اتحادیه‌های بخشهای مختلف و کنفدراسیون اتحادیه صنفی بین‌المللی تهیه و در اختیار افراد قرار گرفت [۹۱].

در این گزارش آزیست در میان مواد ایجادکننده کانسره‌های شغلی قرار داده شده بود و صراحتاً ذکر شده بود که حداقل یک مورد از هر ده سرطان (و احتمالاً بیشتر از آن) در اثر مواجهات محیط کار رخ می‌دهند که قابل پیش‌بینی و پیشگیری است. آزیست بزرگترین ماده کشنده صنعتی است که هر هفته هزاران نفر را بر اثر بیماری سرطان از بین می‌برد، حداقل یک مرگ در هر ۵ دقیقه، اما مصرف آن هنوز در سطح جهان متوقف و ممنوع نشده است. اتحادیه‌های کارگری با خطر سرطان در محیط کار مبارزه می‌کنند و حتی علیرغم مقابله و مقاومت صنایع آزیست، منع مصرف آن در همه جا در حال فراگیر شدن است. اتحادیه‌های کارگری در خصوص

شناسایی علل شغلی سرطان و محدودیت مصرف آنها و پرداخت غرامت به قربانیان دست-آوردهای مهمی داشته‌اند. اگرچه پیشگیری از مواجهه تنها راه نجات است. به همین دلیل است که این کمپین از طریق توصیه، آموزش و فعالیت اتحادیه‌های کارگری در سطح ملی و بین‌المللی می-کوشد تا مقوله سلامت شغلی به فراموشی سپرده نشود. کار باید زندگی‌آفرین باشد نه اینکه موجب مرگ افراد گردد.

مطالعه موردی

عملکرد اتحادیه صنفی در خصوص آزیست در آسیا

امروزه تعداد کارگران ساختمانی که در اثر مواجهه با آزیست جان خود را از دست می‌دهند بیشتر از مرگ کارگران در اثر سقوط است. مواجهه فعلی این کارگران با آزیست هم تأییدکننده این نکته است که اپیدمی که تاکنون جان بسیاری از کارگران را گرفته است ادامه خواهد یافت. از آنجایی که ۹۰ درصد مصرف جهانی آزیست برای تولید محصولات آزیست سیمان در صنعت ساختمان و در کشورهای آسیایی مورد استفاده قرار می‌گیرد، کارگران ساختمانی در آسیا در معرض خطر جدی بیماریهای کشنده از آزیست هستند. فیونا میوری^۱ دبیر سلامت، ایمنی و محیط انجمن بین‌المللی کارگران صنعت ساختمان و چوب^۲ [۹۲] توجه خود را به در معرض خطر بودن کارگران صنعت ساختمان در آسیا این‌گونه بیان می‌کند: "قسمت عظیمی از کارگران ساختمانی در آسیا در یک بخش غیررسمی که تحت نظارت هیچ قانونی نیست و در شرایط نامناسب مشغول کار هستند. آنها محصولات آزیست سیمان را مانند دیگر محصولات ساختمانی می‌پندارند، ماسک تنفسی یا سایر وسایل حفاظت ایمنی ندارند و در خصوص ایمنی و سلامت کار آموزش نمی‌بینند. وقتی که این کارگران بیمار می‌شوند سرویس مناسبی از دولت یا شرکتهایی که برای آنها کار می‌کنند دریافت نمی‌کنند. توقف مصرف آزیست و رهاکردن آن در محیط و محافظت از کارگرانی که در مراحل ساخت و نگهداری، بازسازی یا تخریب ساختمانهای حاوی آزیست با این ماده مواجهه دارند اقدام بسیار عاجلی را می‌طلبد."

حدود بیست سال قبل BWI منع مصرف آزیست در سطح جهانی را به عنوان یک اولویت مهم خود تعیین کرد. پس از آن BWI فعالیت خود را در سطح ملی و منطقه‌ای، در بحث‌ها و نشست‌هایی با سازمانهای بین‌المللی و در کمپین‌های مشترک با NGOها و سایر اتحادیه‌های صنفی بر موضوع آزیست متمرکز کرده است در این رابطه چهار موضوع زیر مورد توجه قرار گرفته است:

1- Fiona Murie

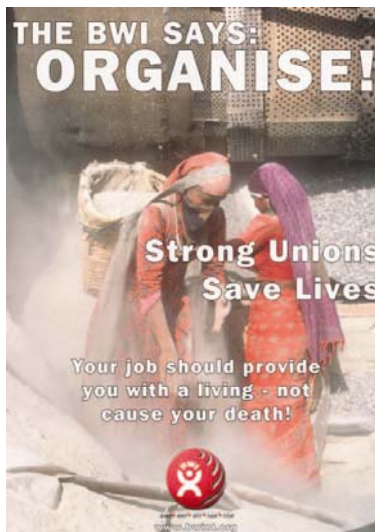
2- Building and Woodworkers International (BWI)

- ۱- فعالیتهای بازاریابی توسط تولیدکنندگان جهانی آزیست و نقش دولت کانادا در وقایعی مانند همایش جاکارتا و مونترال در سال ۲۰۰۶ که با حمایت صنایع آزیست برگزار گردید.
 - ۲- در دسترس قرارگرفتن جایگزینهای بیخطرتر آزیست (مطالعه توسط سازمان بهداشت جهانی و IARC نشان می‌دهد که جایگزینهای آزیست مانند سلولز، پلی‌وینیل‌الکل، پی‌آرامید و پلی‌پروپیلن بیخطرتر از کریزوتایل هستند).
 - ۳- نیاز به حفاظت از کارگران و مصرف‌کنندگان آزیست در مقابل مواجهات خطرناک (راه حل ارائه‌شده توسط سازمان جهانی کار برای مشکل آزیست در ماه ژوئن ۲۰۰۶ یک پیروزی بزرگ محسوب می‌شد زیرا بطور آشکار بیان می‌کرد که چیزی به معنای استفاده ایمن از آزیست وجود ندارد) و مصرف بی‌رویه محصولات آزیست سیمان مخاطره جدی برای سلامت کارگران خصوصا کارگرانی که آنها را می‌برند، می‌شکنند، اره می‌کنند، سوراخ می‌کنند و یا حمل می‌کنند ایجاد می‌کند.
 - ۴- حقوق کسانی که در اثر مواجهه با آزیست صدمه دیده‌اند، بهبود مراقبت‌های پزشکی برای تشخیص و درمان زودرس و همچنین پرداخت غرامت
- قدرت روبه رشد کمپین منع مصرف آزیست توسط BWI در آسیا می‌تواند توسط مجموعه‌های وابسته آن در کشورهای مختلف به شرح زیر مورد قضاوت قرار گیرد:

فیلیپین

در ۴ جولای ۲۰۰۵ شورای فیلیپینی وابسته به BWI شبکه منع مصرف آزیست در فیلیپین را راه‌اندازی کرد. در سال ۲۰۰۶ انجمن اتحادیه‌های کارگری^۱ که یکی دیگر از وابستگان BWI است برنامه آموزشی ملی آزیست را آغاز کرد و رئیس جمهور فیلیپین را دعوت کرد تا کاری در جهت منع مصرف آزیست در فیلیپین انجام دهد. در پاسخ به این درخواست وزارت محیط زیست و منابع طبیعی فیلیپین^۲ میزگردی برگزار کرد که در آن انجمن اتحادیه کارگری نکاتی مانند حمایت اجتماعی برای صدمه‌دیدگان آزیست و روشهای موثر برای پایش آزیست و رفع آلودگی از زیرساختهای آلوده به آزیست را مورد توجه قرارداد. در طی این میزگرد وزارت محیط زیست و منابع طبیعی فیلیپین کوشید تا با طرح مسائلی چون تصویب قوانین، اصلاح مصرف و برداشت آزیست موضوع منع مصرف آزیست در سطح ملی را به حاشیه براند ولی انجمن اتحادیه کارگری با اطمینان اعلام کرد که مبحث منع مصرف آزیست اصلی‌ترین و مهمترین موضوع بحث است.

مالزی

در سال ۲۰۰۶ سازمانهای مرتبط با BWI در مالزی شامل اتحادیه شاغلین صنعت Sbah-Timber و اتحادیه شاغلین صنعت Sarawak-Timber و اتحادیه شاغلین Timber در روز جهانی کارگر پیرامون فعالیتهای منع مصرف آزیست گردهم جمع شدند. سال بعد نمایندگانی از دفتر مرکزی BWI جلسه ای با وزارت نیروی انسانی در خصوص موضوع منع مصرف برگزار کردند که در آن در خصوص نقش حکومت مالزی در دست یابی به این هدف بحث و تبادل نظر کردند. تعدادی از افراد مرتبط با BWI اعلامیه ای در خصوص حمایت دولت کانادا از لابی

1 - Associated Labour Unions (ALU)

2 - Ministry of Environment and Natural Resources (RTD)

آزیست تهیه و امضا کرده و به سفارتخانه و کنسولگری کانادا تسلیم کردند. در روز جهانی کارگر در سال ۲۰۰۷ موضوع منع مصرف در دستور کار ملاقاتهای مقامات سیاسی بلندپایه، نمایندگان اتحادیه‌های کارگری و نمایندگان انجمن‌های کارفرمایان قرار گرفت. همچنین در نشستی که با حضور بیش از ۱۰۰۰ نفر از اتحادیه‌های صنفی در پوتراجایا^۱ برگزار گردید موضوع منع مصرف آزیست یکی از موضوعات کلیدی در مطالب ارائه شده بود.

کره

اتحادیه‌های صنعتی در کره (از جمله اتحادیه صنعت ساختمان^۲ که یکی از اتحادیه‌های با BWI است) از سال ۲۰۰۰ مذاکراتی را جهت منع مصرف آزیست در سطح ملی آغاز کرده‌اند. در طی بازدیدهای که نمایندگان اتحادیه صنعت ساختمان از محل‌های کار به عمل آوردند اطمینان حاصل کردند که هیچگونه ماده حاوی آزیست مصرف نمی‌شود و در یک مورد که نماینده اتحادیه صنعت ساختمان متوجه مصرف آزیست در یک محیط کاری شد نامه‌های هشدار دهنده‌ای به پیمانکار نوشت و در نتیجه آن شرکتها مصرف آزیست را فوراً متوقف کردند. اگرچه منع مصرف آزیست یکی از وظایف اتحادیه صنعت ساختمان نیست ولی بخشی از سلامت شغلی و ایمنی را تشکیل می‌دهد.

هند

در اکتبر ۲۰۰۶ هفده نفر شرکت‌کننده از هشت سازمان وابسته به BWI [۹۳] در یک سمینار سلامت شغلی در تامیل نادو^۳ شرکت کردند. در این سمینار عناوینی مانند افزایش آگاهی شغلی در زمینه خطرات آزیست، استراتژی‌های منع مصرف آزیست، کمک گرفتن از انجمنهای پزشکی، برنامه کنفرانس ملی آزیست در ۲۰۰۷ و طراحی مذاکرات در سطح ملی و منطقه‌ای مورد بحث و بررسی قرار گرفت. در این سمیناریکی از تولیدکنندگان محصولات پوشش سقف بدون آزیست در

1 - Putrajaya

2- Korean Federation of Construction Industry Trade Unions (KFCITU)

3 -Chennai ,Tamil Nadu

خصوصاً در دسترس بودن مواد بی‌خطر در هند صحبت کرد. در نوامبر ۲۰۰۶ پوشش (کمپین) منع مصرف آبزیست یک برنامه عمومی ۵ روزه در هند اجرا کرد.

سایر سازمانهای وابسته منطقه ای

طی سالهای ۲۰۰۶-۲۰۰۵ چند مورد از برنامه‌های مرتبط با آبزیست توسط سازمانهای وابسته به BWI در نپال و بنگلادش اجرا شد. در ۲۸ آوریل ۲۰۰۶، BWI و برخی فدراسیونهای مرتبط با کار موضوع منع مصرف آبزیست را بعنوان یک اولویت در روز جهانی کارگر اعلام کردند. در دهها کشور اعضا BWI تظاهرات آرام و اعتراضاتی را در مقابل سفارتخانه یا کنسولگری کانادا برپا کردند تا از دولت این کشور توقف تجارت خطرناک آبزیست به کشورهای در حال توسعه مانند هند، زیمبابوه و برزیل را خواستار شوند.

از آنجایی که موضوع اصلی روز جهانی کارگر در سال ۲۰۰۷ کانسرهای شغلی بود [۹۴]، موضوع آبزیست مجدداً در بسیاری از نشست‌های ملی و منطقه‌ای مورد توجه قرار گرفت. در پوشش جهانی «بدون سرطان» در ژنو خانم آنتیا نورمارک^۱ دبیرکل انجمن جهانی کارگران

ساختمانی چنین گفت: "سرطان شغلی شایعترین علت مرگ مرتبط با کار در کارگران است که از سایر علل شغلی و سوانح شغلی پیشی گرفته است. آبزیست به تنهایی عامل ۱۰۰۰۰۰ مورد مرگ در سال است اگرچه ما حرکتی در سطح جهانی برای پیشگیری اولیه از مواجهه با آبزیست آغاز کرده‌ایم ولی هنوز تلاشهای بسیاری لازم است تا از مواجهه افراد با آبزیستی که در میلیونها ساختمان و محل کار طی سالیان گذشته در سراسر دنیا بکار رفته است جلوگیری نمائیم."

BWI خطر مواجهه با محصولات حاوی آزیست را که در زیر ساختهای ملی به کار رفته‌اند

بدین‌گونه بیان می‌کند:

"برای آزیستی که قبلاً در ساختمانها بکار رفته باید برنامه‌ای تهیه شود که با نظارت همراه باشد. کارفرمایان باید بدانند که در کدام قسمت از محیط کارشان آزیست به کار رفته است و این موضوع در یک گزارش ثبت شود. کارگران حتی در صورتی که احتمال حضور آزیست وجود دارد باید از آن آگاه شوند. در جایی که احتمال مواجهه با آزیست وجود دارد کار باید توسط کارگران ماهر و آموزش دیده که بخوبی محافظت می‌شوند انجام شود. میزان غبار در محیط کار تا حد ممکن باید کنترل شود. کارگران باید از سیستم مراقبت مناسب برخوردار باشند و تمامی مواجهات در یک سیستم ثبت مستند گردد." [۹۵]

اطلاعات کامل و جامعی در خصوص جایگزین‌های بی‌خطرتر آزیست در پوشش لوله‌ها، بام‌ها و مخازن ذخیره در وب سایت BWI وجود دارد که مجدداً با قدرت این موضوع را مطرح می‌کند که در قرن بیست و یکم نباید دلیلی برای استفاده از آزیست وجود داشته باشد [۹۶].

همکاریهای فرا مرزی

اولین فرصت برای نشان دادن خطرات ناشی از افزایش مصرف آزبست در آسیا توسط گروههای بین‌المللی قربانیان آزبست، NGO ها، اتحادیه‌های صنفی، آژانس‌های دولتی و حمایت افراد و گروه‌های ژاپنی به وجود آمد. آنها توانستند در یک کار جمعی کنگره جهانی آزبست را در سال ۲۰۰۴^۱ در توکیو برگزار کنند. در این کنفرانس هشتصد نماینده از چهل کشور حضور داشتند که در خصوص جنبه‌های پزشکی، قانونی، اپیدمیولوژیک، بیوشیمی، محیطی، اجتماعی و سیاسی آزبست بحث و تبادل نظر کردند. نمایندگان فدراسیونهای بین‌المللی کار و صدها فعال اتحادیه‌های صنعتی آسیایی که در این کنفرانس شرکت کرده بودند در خصوص عوارضی که کارگران ساختمانی به خاطر مواجهه با آزبست به آن دچار می‌شوند هشدار دادند. حضور قربانیان آزبست و خانواده‌های آنان از کشورهای ژاپن، هند، استرالیا، کانادا، امریکا، ولز و ایرلند شمالی نمایانگر اپیدمی در حال رشد این مشکل در سراسر جهان بود.

کنگره جهانی آزبست ۲۰۰۴ شروع کننده فعالیتهای منطقه‌ای در رابطه با آزبست بود که منجر به پیدایش حرکتی در این زمینه شد که از آن جمله می‌توان به کنفرانس بانکوک در جولای ۲۰۰۶ اشاره کرد که موجب پیشرفت گفتمان منطقه‌ای آزبست شد. شرکت‌کنندگان در این کنفرانس شامل

1 - Global Asbestos Congress 2004 (GAC 2004)

مقامات بلند پایه سیاسی تایلندی و مردم عادی شرایطی را فراهم آوردند تا تایلندیها در موضوعاتی چون عدم وجود سیستم مراقبت از شرایط کاری در کارگاههای آزیست روستایی وارد بحث رودرو و تک به تک شوند. دکتر ایوان د. ایوانف^۱ یک متخصص سلامت شغلی از سازمان بهداشت جهانی این کنفرانس را سنگ بنای مهمی در تلاشهای منطقه‌ای و جهانی برای مقابله با اپیدمی بیماریهای مرتبط با آزیست نامید.

سخنرانان این فرصت را داشتند تا اطلاعات دقیق و به روز شده در مورد خطرات آزیست را ارائه کنند و کنفرانس آسیایی آزیست ۲۰۰۶ موفق شد تا تلاشهای صنایع آزیست در خصوص اطمینان بخشی در "بی خطر بودن مصرف کنترل شده آزیست" را آشکار سازد و به این ترتیب شرکت کنندگان در کنفرانس با آگاهی از خطرات مصرف آن و مواد حاوی آزیست بانکوک را ترک کردند.

دکتر سومکیات^۲ یکی از اعضای کنفرانس در خصوص اهمیت این کنفرانس برای شرکت کنندگان تایلندی می‌گوید: "بعد از این کنفرانس موضوع آزیست، محور بحثها و ملاقاتهای مردم، پرسنل دولتی و متخصصین سلامت شغلی در تایلند شده است. ما می‌خواهیم از شرایط ایجاد شده در اثر کنفرانس جولای در جهت حفاظت بیشتر مردم در برابر خطر آزیست استفاده کنیم. تایلند مفتخر است که بسیاری از متخصصان بین‌المللی در این کنفرانس شرکت کردند و ما مشتاقانه خواهان همکاری با این شبکه جهانی در آینده هستیم."

شرکت کنندگان در کنفرانس AAC بیانیه بانکوک در خصوص ریشه‌کنی بیماریهای مرتبط با آزیست (ضمیمه D) را تهیه کردند و در آن بر قطع مصرف آزیست، محصولات حاوی آزیست و بر اهمیت پیشگیری اولیه و بکار بردن دستورالعملهای کاربردی تاکید نمودند. این بیانیه به در دسترس بودن جایگزین‌های بی‌خطرتر آزیست اشاره می‌کند و خواهان استفاده از آنها است. هم چنین بر نیاز به تشخیص زودرس بیماری، درمان مناسب و پرداخت غرامت به آسیب‌دیدگان تاکید می‌کند.

1 - Ivan D.Ivanov

2 - Somkiat Siriruttanapruk

فعالیت‌های آسیا در خصوص آزیست

مشکل آزیست مثال بسیاری خوبی از مشکلاتی است که مردم کشورهای آسیایی با آن دست به گریبان هستند. مشکلاتی چون اپیدمی حوادث شغلی و مرگ و عدم وجود حاکمیت و دولتی که به این مسائل بها دهد.

سانجیو^۱ عضو هنگ کنگی شبکه آسیایی حقوق قربانیان حوادث شغلی^۲ با تاکید بر ضروری بودن فعالیت‌های چند جانبه متصل به حمایت‌های بین‌المللی برای «بهبود جامع و پایدار» وضعیت کارگران می‌گوید: "کارگران در آسیا نباید تجربیات دردناکی که کارگران در کشورهای صنعتی داشته‌اند را به علت عدم منع کامل مصرف آزیست دوباره تجربه کنند."

شبکه آسیایی حقوق قربانیان حوادث شغلی در جهت افزایش آگاهی نسبت به موضوع آزیست در آسیا تلاش می‌کند و نقش مهمی را در کمپین آزیست در کشور ژاپن به همراه NGOها و BANJAN و JOSHRHC داشته است. شبکه آسیایی حقوق قربانیان با درک نیاز به حمایت عملی متخصصان پزشکی و حقوق‌دانان و ضرورت همکاری با اتحادیه‌های صنعتی و فعالین محیط و سلامتی تلاش می‌کند تا با شرکت در کنفرانس‌های چون AAC2006, GAC2004 ارتباطات خود را با این گروهها افزایش دهد. در این راستا برای خنثی کردن تلاشهای صنایع جهت بی خطر جلوه دادن آزیست، شبکه آسیایی حقوق قربانیان حوادث شغلی (ANROVA) مطالبی در خصوص خطرات شغلی و زیست محیطی آزیست به بسیاری از زبانهای اصلی آسیایی تهیه کرده است.

در قرن بیستم کشورهایی که بیشترین درآمد را داشتند بزرگترین مصرف‌کنندگان آزیست بودند ولی در قرن بیست و یکم شرایط تغییر کرده است و کشورهای آسیایی با درآمد متوسط بزرگترین مصرف‌کنندگان آزیست را تشکیل می‌دهند. این تغییر الگوی مصرف باید زنگ خطر را در کشورهای آسیایی به صدا در آورد. تاریخچه نشان می‌دهد که منع مصرف آزیست توسط یک کشور، مشکل را به کشورهای همسایه منتقل خواهد کرد لذا یک استراتژی هماهنگ مانند استراتژی که توسط دکترکن تاکاهاشی^۳ از دانشگاه سلامت شغلی و محیطی (ژاپن) پیشنهاد شده مورد نیاز است. برنامه عملیاتی آزیست در آسیا برای موثر بودن باید شامل موارد زیر باشد:

۱- پیشگیری از مواجهه با تمامی انواع آزیست

1- Sanjiv Pandita

2- Asian Network for the Rights of Occupational Accident Victims (ANROAV)

3 - Ken Takahashi

۲- منع مصرف همزمان در کشورها تا از انتقال سیستم و تکنولوژی خطرناک به سایر کشورها نیز پیشگیری شود.

قربانیان

شبکه جهانی منع مصرف آزیست سال ۲۰۰۶ را به عنوان سال فعالیت در مورد آزیست نامگذاری کرد. در آن سال بحثهای جدی در کشورهای بنگلادش، بلغارستان، مصر، یونان، هند، اندونزی، تایلند و فیلیپین آغاز شد که با گروهها و افرادی در استرالیا، بلژیک، برزیل، کانادا،

دانمارک، فرانسه، ایتالیا، ژاپن، کره، لهستان، افریقای جنوبی، انگلستان و امریکا ارتباط برقرار کردند. در سال ۲۰۰۶ انجمنهای قربانیان آزیست، گروههای اجتماعی، سازمانهای بین-المللی و سیاستمداران ۴۲ کشور در حمایت از دعوت اتحادیه‌های صنعتی برای منع مصرف آزیست در سطح جهانی، بیانیه‌ای صادر کردند و در آن عنوان نمودند: "ما اعلام می‌کنیم که

هر انسانی حق دارد که در یک محیط سالم کار و زندگی کند. قابل قبول نیست که ماده‌ای که برای مصرف در اتحادیه اروپا بسیار مضر و خطرناک است در آسیا، آفریقا یا آمریکای لاتین مصرف شود. قابل قبول نیست که یک کشور صنعتی کشتی‌های آلوده به آزیست را در یک کشور در حال توسعه انبار کند. زمان مناسب برای اقدام اکنون است."

کنفرانسی در سوم دسامبر ۲۰۰۶ توسط دکتر جاشی^۱ رئیس مرکز سلامت شغلی و محیط هند در دهلی نو برگزار گردید که تاکید برگسترش همه جانبه ارتباطات پویش منع مصرف آزیست محور اصلی آن را تشکیل می‌داد. در این کنفرانس که تعداد قابل توجهی شرکت‌کننده در آن حضور داشتند مطالبی توسط دانشمندان و پزشکانی از آسیا، آمریکای شمالی و خاورمیانه ارائه شد

و نمایندگان قربانیان آزیست در آسیا و گروههای اجتماعی هم مطالبی ارایه کردند. در ۱۸-۱۹ ماه می ۲۰۰۷ یک سمپوزیم کره‌ای - ژاپنی تحت عنوان "راه‌حل‌های موضوع آزیست" در سئول پایتخت کره جنوبی برگزار گردید. این سمپوزیم توسط طیف گسترده‌ای از نمایندگان مختلف از هر دو کشور حمایت شده بود.